

Sygn. akt **XXVII Ca 266/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Agnieszka Fronczak**

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. M. i E. S.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 24 sierpnia 2016 r., sygn. akt II C 236/16

I. zmienia zaskarżony wyrok i nadaje mu następującą treść:

„1. oddala powództwo;

2. odstępuje od obciążania J. M. i E. S. kosztami procesu.”;

II. odstępuje od obciążania J. M. i E. S. kosztami zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Agnieszka Fronczak

Sygn. akt **XXVII Ca 266/17**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 października 2015 r. J. M. i E. S., wniosły o zasądzenie od (...) S.A. w W. na ich rzecz kwot po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 08 września 2014 r. do dnia zapłaty, a także o przyznanie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty z dnia 25 listopada 2015 r. wydanym w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia z dnia 28 grudnia 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. W. w W. zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz J. M. oraz E. S. kwotę po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 08 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódek

kwotę po 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację w niniejszej sprawie wniósł pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że roszczenie o zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (dalej Rozporządzenie (WE) nr 261/2001) przedawniają się z upływem lat 10, tj. na ogólnych zasadach,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 778 k.c. w związku z art. 775 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia, zgłoszonego przez pozwaną, wskutek przyjęcia, że roszczenie o zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 przedawnia się z upływem lat 10, a nie z upływem 1 roku od dnia wykonania przewozu.

Mając na względzie powyższe, apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obydwie instancje wg norm przepisanych.

Jednocześnie, pozwany wniósł o przedstawienie Sadowi Najwyższemu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, poprzez udzielenie odpowiedzi na pytanie dotyczące terminu przedawnienia roszczeń wynikające z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.

Powódki wniosły o oddalenie apelacji strony pozwanej w całości, oddalenie wniosku pozwanej o skierowanie do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz każdej powódek kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnienie.

Wskazać należy, że zarzuty apelacji sprowadzały się do kwestionowania – błędnego zdaniem skarżącego – nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy zarzutu przedawnienia roszczenia poprzez wadliwe w jego ocenie przyjęcie, iż w kategorii spraw do jakiej zalicza się przedmiotowe roszczenie nie znajdują zastosowania przepisy art. 778 k.c. w zw. z art. 205 ustawy Prawo lotnicze, tj. roczny termin przedawnienia.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uznał zarzut pozwanego za niezasadny, wskazując w treści uzasadnienia, że powódki dotrzymały zarówno terminu dwuletniego wynikającego z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 19 Konwencji montrealskiej, jak i trzyletniego – wynikającego z art. 442¹ k.c.

Sąd Okręgowy przyjął stanowisko, że w sprawie roszczenia o zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 nie mają zastosowania ani przepisy z Konwencji montrealskiej, ani tym bardziej dotyczące przedawnienia roszczeń o charakterze deliktowym.

Należy bowiem zauważyć, że w uchwale z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 111/16 Sąd Najwyższy wskazał, że „Roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.”

Uchwała ta została wydana na skutek pytania prawnego zadanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie – w sprawie podobnej do obecnie rozpoznawanej.

Sąd Okręgowy - uwzględniając powyższe stanowisko Sądu Najwyższego - przyjmuje, że w sprawach o odszkodowanie za opóźniony lot zastosowanie znajduje ww. przepis art. 778 k.c. – tj. roczny termin przedawnienia.

Roszczenie zgłoszone w niniejszym postępowaniu dotyczyło opóźnionego lotu (...) z dnia 17 sierpnia 2014 r., zaś pozew został wniesiony w dniu 19 października 2015 r., czyli po upływie roku od dnia wykonania przewozu.

W tych okolicznościach należało zmienić zaskarżony wyrok i powództwo oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu w obu instancjach stanowi art. 102 k.p.c. i wyrażona w nim zasada słusności.

W ocenie Sądu odwoławczego powódki mogły być subiektywnie przekonane o słusności swoich żądań, które jednak nie mogły zostać uwzględnione z uwagi na termin wytoczenia powództwa. W tym zakresie istotna okazała się uzyskana w toku tego postępowania uchwała Sądu Najwyższego, udzielająca jednoznacznej odpowiedzi na istniejące wątpliwości co do terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z rozporządzenia nr 261/2004. Dlatego też Sąd Okręgowy, uwzględniając fakt wydania powyższej uchwały, dotychczasowe rozbieżności w zakresie przyjmowanego przez sądy terminu przedawnienia oraz okoliczność, że powództwo zostało uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji, odstąpił od obciążania powódek obowiązkiem zwrotu na rzecz strony wygrywającej powstałych w obu instancjach kosztów, uznając iż przemawiają one za przyjęciem wypadku szczególnie uzasadnionego.

SSO Agnieszka Fronczak